

Sygn. akt: XU-496/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Bonczar

Protokolant: Grażyna Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 11 grudnia 2014r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania **E. P.**

od orzeczenia W. Z. d. S. O. o. N. w województwie (...)

z dnia 10 kwietnia 2014r. znak: (...)

w sprawie **E. P.**

przeciwko W. Z. d. S. O. o. N. w województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

Sygn. akt X U 496/14

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni E. P. wniosła odwołanie od orzeczenia W. Z. d. S. O. o. N. w Województwie (...) we W. z dnia 10 kwietnia 2014 r., znak (...), utrzymującej w mocy orzeczenie organu I instancji zaliczające wnioskodawczynię do lekkiego stopnia niepełnosprawności z symbolem przyczyny niepełnosprawności O4-O i domagała się jego zmiany poprzez zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu odwołania, wnioskodawczyni wskazała, iż od 2011 r. ma problemy związane z uszkodzeniem kręgosłupa w odcinku tylnym i lędźwiowym, które się nasilają. Ponadto wnioskodawczyni wskazała, iż rozpoczęła się u niej choroba Scheuermana. Jednocześnie wnioskodawczyni wskazała, iż nie może się swobodnie poruszać, często występują u niej bóle kręgosłupa i mrowienie w dolnych i górnych kończynach. Wnioskodawczyni wskazała, że dolegliwości na jakie cierpi utrudniają jej podjęcie zatrudnienia.

W odpowiedzi na odwołanie **W. Z. d. S. O. o. N. w Województwie (...) we W.**, wniósł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy stwierdził, że werdykt organu I instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec tego podtrzymał dotychczasowe rozstrzygnięcie odnoszące się do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Stopień sprawności organizmu wnioskodawczyni w świetle obowiązujących przepisów prawa, nie daje podstaw do zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W myśl definicji ustawowej dla ustalenia niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym niezbędne jest stwierdzenie u danej osoby naruszenia sprawności organizmu oraz 1) niezdolności do pracy lub zdolności do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej, albo 2) konieczności czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Biorąc pod uwagę dokumentację medyczną sprawy oraz ustalenia będące wynikiem bezpośredniego badania, wymogi ustawowe nie zostały spełnione (k. 5).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni E. P. ma 49 lat. Obecnie pracuje na stanowisku pracownika biurowego.

W dniu 09 maja 2011 r. E. P. przeszła zabieg operacyjny szyjną discektomię C5-C6 ze spondylodezą przy użyciu DIVA. Następnie z powodu niezdolności do pracy korzystała z zasiłku chorobowego, a następnie świadczenie rehabilitacyjne.

Dowód: karta informacyjna leczenia - akta ZUS.

Wykonane w dniu 08 października 2012 r. badanie EMG wskazało na parametry przewodzenia w badanych nerwach ruchowych i czuciowych obu kończyn górnych i dolnych w granicach normy, nie stwierdzono elektrofizjologicznych cech zespołu cieśni nędrastkach ani uszkodzenia nerwów.

Przeprowadzone badanie MR kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego nie wykazało znaczących przepuklin ani ucisków korzeniowych.

Dowody: badania MR kręgosłupa z dn. 26.10.2013 r., badanie EMG z dnia 08.10.2012 r. - akta WZON.

Orzeczeniem z dnia 17 lutego 2014 r., P. Z. d. O. o. N. we W., wnioskodawczyni została zaliczona do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności (I) z symbolem niepełnosprawności 05-R (II), orzeczenie zostało wydane do 29 LUTEGO 2016 r. (III), niepełnosprawności istnieje – OD 2011 r. (IV), natomiast ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od grudnia 2013 r. (V).

W dniu 10 marca 2014 r. wnioskodawczyni złożyła odwołanie od orzeczenia organu I instancji.

Po rozpatrzeniu odwołania, W. Z. d. O. o. N. w Województwie (...) we W. orzeczeniem z dnia 12 marca 2014 r. utrzymano w mocy decyzję organu I instancji.

Dowód: decyzja z dn. 12.05.2014 r. – akta WZON.

U wnioskodawczyni stwierdzono zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego lędźwiowo-krzyżowego z wielopoziomą dyskopatią. Przewlekły zespół bólowy kręgosłupa bez objawów korzeniowych. Stan wnioskodawczyni nie uzasadnia zaliczenia jej do osób umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Dowód opinia biegłych sądowych z zakresu neurologii i ortopedii z dnia 13.10.2014 r. k.9-9 verte.

Na rozprawie w dniu 11 grudnia 2014 r. wnioskodawczyni złożyła zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych wskazując, że nie zgadza się z ich treścią.

Dowód: oświadczenia wnioskodawczyni k. 19.

Organ rentowy nie złożył zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych (**bezsporne**).

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd zważył co następuje:

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, a w szczególności z akt WZON i znajdującej się tam dokumentacji medycznej oraz z opinii biegłych sądowych, Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Zaskarżonym orzeczeniem W. Z. d. S. O. o. N.w Województwie (...) we W. z dnia 10 kwietnia 2014 r. (znak (...)), zostało utrzymane w mocy orzeczenie organu I instancji wskazujące, iż stan zdrowia wnioskodawczynie uzasadnia lekki stopień niepełnosprawności.

Zgodnie z art.2 pkt.10 i art.3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych – t.j. Dz.U. z 2011r. Nr 127, poz.721, niepełnosprawność oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy. Ustala się trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. W art.4 cyt. ustawy ustawodawca zawarł definicję stopni niezdolności do pracy i tak min. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozpoznania niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego. Pełne wyjaśnienie spornych okoliczności wymagało bowiem wiadomości specjalnych, jakimi Sąd nie dysponował.

Biegły sądowy z zakresu ortopedii wskazał na chód samodzielny, sprawny wnioskodawczynie. Głowa średniowymiarowa, niebolesna na opukiwanie. Kręgosłup o zachowanych krzywiznach fizjologicznych. Napięcie mięśni przykręgosłupowych prawidłowe. Blizna pooperacyjna na szyi po stronie prawej. Ruchomość kręgosłupa dobrze zachowana, dobra sprawność chwytana. Klatka piersiowa symetryczna, ruchoma oddechowo. Brzuch wysklepiony w poziomie klatki piersiowej, bez objawów otrzewnowych.

Biegły z zakresu neurologii wskazał na prawidłowe unerwienie czaszkowe, napięcie mięśniowe prawidłowe, czucie niezaburzone. Objaw Lasegue'a i Neri ujemne. Kręgosłup o fizjologicznych krzywiznach z prawidłowym napięciem mięśni przykręgosłupowych, niewielkie ograniczenie rotacji głowy. Zborność prawidłowa, objawy oponowe ujemne, próba Romberga prawidłowa. Wykryte u wnioskodawczynie zmiany w odcinku L-S kręgosłupa nie skutkowały istotnym zaburzeniem jego ruchomości, brak jest neurologicznych objawów ubytkowych i korzeniowych

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd dał wiarę przedstawionym w sprawie dowodom z dokumentacji leczniczej ubezpieczonego przedłożonej przez organ rentowy, jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła skutecznie ich autentyczności i wiarygodności.

Ponadto, Sąd uznał za wiarygodną opinię sporządzoną w toku niniejszego postępowania przez biegłych sądowych. W ocenie Sądu, wydana w sprawie opinia biegłych sądowych jest rzetelna, oparta na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia, iż wnioskodawczynie jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydana opinia przez biegłych sądowych zawiera pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u wnioskodawczynie schorzenia i stopień ich nasilenia po przeprowadzonym leczeniu. Biegli sądowi obowiązani są orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem ich pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonej przez biegłych opinii, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawczynie, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Tym bardziej, że są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzeczniczym. Wydający w sprawie opinię biegły sądowy jest lekarzem niezależnym od stron i nie ma żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron. Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c.

biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłego, jak i jego rzetelności przy wydaniu opinii. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Warto tutaj przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Mianowicie, Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Jednocześnie Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń wnioskodawczyni do przedstawionej przez biegłych opinii. Zastrzeżenia te ograniczały się do nie popartego żadnymi dowodami stwierdzeniami, iż nie zgadza się z opinią biegłych. W ocenie Sądu zastrzeżenia wnioskodawczyni wskazują wyłącznie na subiektywne odczucie, które nie może stanowić podstawy orzeczenia, tylko muszą wynikać z profesjonalnej, specjalistycznej wiedzy medycznej jaką dysponowali biegli sądowi.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Mając powyższe na uwadze odwołanie jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Z tych względów na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 kpc należało orzec jak na wstępie.